

יוצא לאור לפרשת חיי שרה ה'תשפ"ה
(מספר 5)

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

בעניני גאולה ומשיח

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות חמשים ושתים לבריאה
ה' תהא שנת נפלאות בכל
שנת הצד"ק לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מפתח ותוכן

פ' חיי שרה

א. עבודת השליחות עתה לקבל פני משיח צדקנו 3

קוונטרס שלח נא ביד תשלח*

- לרגל כניוס השלוחים העולמי -

כניוס השלוחים העולמי: תפקיד השלוחים בדורנו ובזמננו זה - "להביא לימות המשיח", לקבל פני משיח צדקנו שעליו נאמר "שלח נא ביד תשלח"; הקשר לפ' חיי שרה שבה נתפרשה השליחות הראשונה דאליעזר למצוא שידוך ליצחק; שליחות זו באופן שאברהם נתן לאליעזר "כל אשר לו"; שידוך יצחק ורבקה - חיבור מ"ה וב"ן, כללות הכוונה ועבודת ישראל ושליחותם; שליח גימט' משיח בצירוף יו"ד

הוספה / בשורת הגאולה

ב. משיחות ש"פ חיי שרה, כ"ב מר-חשון ה'תנש"א 19

כבר נשלמה עבודת דור השלישי לאדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, דור הגאולה, גם "צחצוח הכפתורים"; "מלכיות מתגרות זו בזו"; "הגיע זמן גאולתכם"; הכרזת מלך המשיח "ענוים הגיע זמן גאולתכם" באה מחוץ לארץ; דיוק לשון המדרש "עומד על גג בית המקדש"

ג. ממאמר ויהיו חיי שרה ה'תנש"א 20

נשלמו כל מעשינו ועבודתינו; כבר צחצחו את הכפתורים ועומדים מוכנים לקבל פני משיח

ד. משיחות ש"פ חיי שרה, כ"ה מר-חשון, מבה"ח כסלו ה'תשנ"ב 21

"כלו כל הקיצין" וכבר עשו תשובה, וסיימו כל עניני עבודה אפי' צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים לקבל פני משיח; "הגיע זמן גאולתכם"; כבר נתקיים "לחום מלחמת ה'" ויצא בכ"כ ענינים; כבר סיימו עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה; הדבר היחידי שנשאר עתה בעבודת השליחות הוא: **לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש** בכדי שיוכל לקיים שליחותו בפועל לגאול את ישראל; להכין את עצמו וכל היהודים במקומו ובעירו לקבל פני משיח ע"י שמסביד ענינו של משיח באופן המתקבל לכאו"א לפי שכלו והבנתו, ובמיוחד ע"י לימוד עניני משיח וגאולה; כל הפרטים בעבודת השליחות דהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה צ"ל חזורים עם הנקודה דקבלת פני משיח; עבודת זו שייך לכאו"א בלי יוצא מן הכלל; לימוד כל ספר תורה אור ולקוטי תורה

(* להעיר מהרמז ב"ד תשלח". וגם במספר השנה - תשנ"ב ר"ת "שלח נא ביד תשלח".)

Reprinted with permission of:
"Vaad L'Hafotzas Sichos"

by:

Moshiach Awareness Center,
a Project of:

Enlightenment For The Blind, Inc.

602 North Orange Drive.
Los Angeles, CA 90036

Tel.: (323) 934-7095

Fax: (323) 934-7092

<http://www.torah4blind.org>
e-mail: yys@torah4blind.org

Rabbi Yosef Y. Shagalov,
Executive Director

Printed in the U.S.A.

חיי שרה

עבודת השליחות עתה לקבל פני משיח צדקנו

בתורה - הכנה לביאת משיח צדקנו - שמקיף את כל הנקודות והפרטים של עבודת השליחות.

וכפי שכבר דובר פעמים רבות (ובפרט בחודשים והשבועות האחרונים): ע"פ הודעת חז"ל³ שכבר "כלו כל הקיצין", וההודעה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר עשו תשובה גם כן, עד שכבר סיימו את כל עניני העבודה (אפילו "לצחצח את הכפתורים"⁴), ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו - הרי העבודה והשליחות עכשיו היא: להיות מוכנים בפועל לקבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש!

מזה מובן, שהמטרה של כינוס השלוחים העולמי הנוכחי מתבטאת בנקודה זו: להתדבר ביחד ולקבל החלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, כיצד לבצע את השליחות המיוחדת של הזמן שלנו: קבלת פני משיח צדקנו.

ב. השייכות של עבודת השליחות (של השלוחים שנתאספו לכינוס השלוחים העולמי) עם משיח צדקנו - תובן בהסברת שייכותו של משיח עצמו עם ענין וגדר השליחות בכלל:

על הפסוק⁵, "שלח נא ביד תשלח" (שאמר משה להקב"ה כשהקב"ה שלח להוציא את בני ישראל ממצרים)

א. בעמדנו בהתחלתו ובפתיחתו של כינוס השלוחים העולמי - השלוחים שי' של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בכל מרחבי תבל, בארבע כנפות הארץ - צריך להזכיר, בראש ובראשונה, את היסוד, ולבטא את התפקיד של השלוחים בדורנו זה בכלל, ובמיוחד - החידוש שנתוסף במיוחד בזמן האחרון בעבודת השליחות: לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה.

כמדובר כמ"פ, שנוסף על הנקודה המשותפת בכללות עבודת השליחות של בני-ישראל בכלל, כשלוחיו של הקב"ה, שהיא "אני נבראתי לשמש את קוני"י, ובפרט השלוחים של נשיא דורנו - אשר נקודת השליחות הזאת משותפת ושווה בכל הזמנים - מתוסף מומן לזמן חידוש בשליחות, שליחות מיוחדת, שהיא הודרת את כל עניני השליחות והיא נעשית ה"שער"² שעל ידו "עולים" כל עניני השליחות; ועאכו"כ בנדר"ד - שזהו חידוש כללי ועיקרי, שאינו רק עוד פרט (או כלל) בשליחות, אלא הוא עיקר וענין כללי ביותר, ועד שהוא הענין הכי כללי

משיחות שי"פ חיי שרה, כ"ה מרחשון, מבה"ח סלז, ה'תשנ"ב. פתיחת כינוס השלוחים העולמי. נדפס בטה"ש תשנ"ב ח"א ע' 97 ואילך. תרגום מאידית.

(1) משנה וברייתא סוף קידושין.

(2) ראה סה"ש קיץ ה'ש"ת ע' 22, וש"נ. תש"ד ע' 105. לקי"ד ח"ד תשמו, ב. (וראה סה"מ תש"ח ע' 240).

(3) סנהדרין צו, ב.

(4) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(5) שמות ד, יג.

זה ע"פ חכמה דקדושה בתכלית השלימות שלה; א"כ למה לא נתקבלה בקשתו?

ויש לומר, שהיא הנותנת: היות שזו בקשה והצעה של משה רבינו (והובאה בתורת אמת ותורה הנצחית¹⁰), היא אכן נתקיימה בפועל - שאותו שליח שהקב"ה שלח לגאול את ישראל ממצרים (משה), אותו עצמו הוא שולח לגאול את ישראל לעתיד - כפי שנאמר במדרשו¹¹, ש"משה, הוא גואל ראשון (בגאולת מצרים) הוא גואל אחרון" (בגאולה העתידה).

וזו היתה כוונת משה בבקשתו "שלח נא ביד תשלח" (אע"פ שידע שהקב"ה יודע שהוא עתיד לשלוח אה"כ את משיח) - לקשר את "גואל ראשון" עם ה"גואל אחרון", שגם הגאולה הראשונה (ממצרים) תהי' קשורה עם "ביד תשלח" (משיח), וגם הגאולה האחרונה תהי' קשורה עם משה ("גואל ראשון").

כלומר, אע"פ¹² ש"משה ומשיח הם שני אנשים שונים (ומשה הוא משבט לוי ומשיח משבט יהודה (בית דוד)), והם מהווים שני ענינים נפרדים, הם מתקשרים ומתאחדים זה עם זה, כדלקמן (סעיף ט).

ג. הענין יובן בהקדמת הביאור בכללות גדר השליחות בתורה, החל מהשליחות הראשונה שמסופרת בתורה

אומרים חז"ל⁶: "אמר (משה) לפניו, רבש"ע, שלח נא ביד תשלח - ביד משיח שהוא עתיד לגלות". ועפ"ז יש לומר, שבמשיח יש גדר של שליח ע"פ תורה. משיח הוא השליח ("שלח . . . תשלח") של הקב"ה לגאול את ישראל. הטעם בפשטות למה ביקש זאת משה, הוא, כפרש"י על הפסוק: "ביד אחר שתרצה לשלוח, שאין סופי להכניסם לארץ ולהיות גואלם לעתיד, יש לך שלוחים הרבה": הואיל ובלאו הכי לא ישלח הקב"ה את משה "להכניסם לארץ ולהיות גואלם לעתיד", אלא ישלח שליח אחר (משיח), שישלח את משיח להיות גואלם של ישראל גם ממצרים.

אבל צריך להבין: ודאי הבין משה - ובפרט שהוא הי' שלימות החכמה דקדושה⁸ (ו"משה קיבל תורה מסיני") - שהקב"ה עצמו ידע שהוא עתיד לשלוח את משיח (ולא את משה) לגאול את ישראל לעתיד, ובכל זאת בחר במשה כשליח לגאול את ישראל ממצרים; מדוע אם כן ביקש משה "שלח נא ביד תשלח"?

ולאידך גיסא: מאחר ש"משה (חכמה דקדושה) ביקש והציע זאת, מובן שכך

6) מדרש לקח טוב עה"פ. וראה פדר"א פ"מ: ביד אותו איש שאתה עתיד לשלוח כו' שנאמר הנה אנכי שולח לך את אליהו הנביא גו' (מבשר הגאולה). וראה לקו"ש ח"א ע' 8 הערה 2³.

7) דאף שבקשת משה לא נתקבלה בפועל (אבל ראה לקמן בפנים), אין זה שולל דברי משה ש"משיח הוא שליח לגאול ישראל לעתיד.

8) ראה לקו"ש ח"ו ע' 244 ואילך. וש"נ.

9) אבות פ"א מ"א.

10) ראה תניא רפ"ז. ובכ"מ.

11) ראה שמו"ר פ"ב, ד. שם, ו. חז"א רנג, א. ש' הפסוקים פ' ויחי. תו"א משפטים עה, ב.

12) ראה גם אוה"ח ויחי מט, יא. לקו"ש

ח"א שם.

(ובאריכות הפרטים)¹³ בפרשתנו¹⁴ - השליחות ששלח אברהם את אליעזר למצוא ולעשות שידוך עבור יצחק בנו, ואיך שאליעזר ביצע אח"כ בפועל את שליחותו - בשידוך יצחק ורבקה.

הי"ל לקידושין¹⁸ (כדאיאת בתוספות¹⁹), להמנהג** לקדש בטבעת***. וראה מדרש אגדה שם, שגנום זהב - הוא הי' קידושין, ושני צמידים על ידי' שהם מאתים וחמשים, המאתים כנגד כתובת בתולות והחמשים תוספת"].

אבל בכמה מדרשים ומפרשים משמע שלא קידשה אלא הביאה ליצחק ורק אח"כ נתקדשה לו (ראה פדר"א שם לדעת ר"י. וראה לקו"ש חט"ו ע' 165 הערה 22; ע' 168 הערה 33).

ואף שאליעזר הי' עבד, ואין עבד נעשה שליח לקידושין לפי שאינו בתורת גיטין וקידושין (רמב"ם הל' אישות פ"ג הי"ז. תושו"ע אהע"ז סל"ה ס"ו) - י"ל בפשטות, שלפני מ"ת הי' אפשר למנות גם עבד שליח (כיון שלא הי' אז, תורת קידושין, ראה רמב"ם ריש הל' אישות). ובמנחה בלולה פ"י מהרי"א עה"ת פרשתנו שם ועוד, שאברהם שחרר אליעזר ולכן נעשה שליח לקידושין.

עוד ביאור בזה - בפנים יפות פרשתנו שם, ב; המקנה לקידושין מא, ב [ושם, שדין הנ"ל שאין עבד נעשה שליח לקידושין הוא רק בנוגע לאדם אחר אבל עבדו של המקדש שאני ויכול לקדש ע"י עבדו לא מתורת שליחות אלא דהוי כגופו, ה"ד עבד כיד רבו" (ב"מ צו, סע"א. וש"ג). וראה עדי"ל ברד"ל לפדר"א פט"ו אות לב בהג"ה (ו). ועוד.

(19) ד"ה שנאמר - כתובות ז, ב.

(** רמ"א אה"ע ר"ס כז (ושם: 'ויש להם טעם בתיקוני זהר', ראה תקו"ז ריש תיקון ה' י"ט, א). תי"י (כה, ריש ע"ב). תי"י כא (נה, ב). חינוך מצוה תקנב (וראה בס' אוצר חילוף מנהגים בין בני בבל לבני א"י (הובא גם ביש"ש ב"ק בסופה) דמנהג א"י לקדש בטבעת משא"כ בבבל). - הביאור בזה ע"פ הלכה, ראה צפע"י לרמב"ם הל' אישות פ"ג. ס' המקנה ס"י נ ס"א (הובא בשער הכולל פל"ה אות ג). וראה בארוכה שיחת ש"פ בלק תשד"מ.

(*** ועד"מ מה שמצינו ביהודה ותמר - שנתן לה חזותמו (וישב לח, יח), וקדשה בטבעת" (דעת) זקנים מבעה"ת עה"פ. וכ"ה בתוספות - הדר זקנים. מושב זקנים עה"ת. וראה לקו"ש חט"ו ע' 337 ואילך).

ויש מקום לחקור בגדר ובדין (השליחות של) אליעזר בקיום דברי אברהם אלי¹⁵, ולקחת אשה לבני ליצחק¹⁶. שיש לפרש את זה בכמה אופנים, ומהם¹⁷: (א) „אליעזר שליח

(13) ראה גם שיחת ש"פ חיי שרה תשמ"ט (סה"ש ח"א ע' 58 ואילך). תש"ג (סה"ש ח"א ע' 130 ואילך).

(14) כד, ב ואילך.

(15) שם, ד.

(16) וראה פנים יפות וס' המקנה שבהערה 18, שאברהם שלח את אליעזר בתור שליחו של יצחק שהי' גדול (וראה קידושין מה, ב). ואף לדעת הפוסקים (רמ"א אה"ע סל"ה ס"ו בשם הגהות מרדכי) דאין שליח קידושין עושה שליח, הרי זה: (א) רק לדיעה אחת ותקנה בעלמא. וצ"ע אם כן הוא (אצל האבות) לפני מ"ת. (ב) אליעזר הי' עבדו של אברהם שהוא כגופו (ולא כמו שליח), ומצד זה הי' יכול לקדש רבקה, ראה מפרשים שבהערה 18.

(17) הבא לקמן הוא ע"פ פירוש התוס' שבהערה 19, ופירוש המדרשים ומפרשי התורה - שאליעזר קידש את רבקה ליצחק, והיא נעשית ארוסה* (מדרש אגדה עה"פ (פרשתנו שם, כב) ויקח האיש נזם זהב. לקח טוב עה"פ (שם, גג) ויוצא העבד. תוס' (הדר זקנים) עה"פ (שם, יו"ד) ויקח העבד עשרה גמלים), או גם נשואה (ראה פדר"א פט"ו וברד"ל אות לה. ספורנו עה"פ (שם, סא) ויקח העבד את רבקה. ועוד).

[ולפי פירוש זה - יש לומר, דזה שאליעזר שם, שני צמידים על ידי" (שם, כב), הוא בהתאם

(* ראה בתוס' הנ"ל שבמסכת כלה (רפ"א) דמייית קרא דזיברכו את רבקה (פרשתנו שם, ס) איכא למימר דהתם ברכת אירוסין (אבל ראה הערה 24).

ואדרבה - שדכן הוא בפירוש לא כמותו, אלא כאדם אחר שעושה טובה לשני (כפי שרואים במנהג העולם).

יש סברא לומר, שאליעזר לא הי' כשליח של אברהם שהוא כמותו, אלא כמציאות נפרדת (כשדכן) - כפי שמשמע (בענין השידוך של יצחק גופא) מזה שאליעזר, הי' ²⁷ מחזר למצוא עילה שיאמר לו לאברהם לפנות אליו להשיאו בתו, אמר לו אברהם בני ברוך ואתה ארור, ואין ארור מדבק ²⁸ בברוך ²⁹. [ובפרט שבסיפור הדברים מודגש ובאריכות איך אליעזר עצמו הי' צריך להשתדל כדי למצוא את השידוך המתאים ליצחק: אליעזר הי' צריך להתפלל בעצמו לה, ולברר בעצמו ולעשות סימן על זה (ועוד באופן ניסי), שכן אברהם אמר לו רק ³⁰, „לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני גו' אל ארצי ואל מולדתי תלך“, ולא פירט את מי עליו לקדש] - ממילא יש מקום שיתערבו בזה חשבונות אישיים כו'.

אבל לאידך גיסא, אליעזר הי' „זקן ביתו המושל בכל אשר לו“ ³¹, „שמושל בתורת רבו“ ³², ו„דולה ומשקה מתורתו

ש„שלוחו ²⁰ של אדם כמותו“ ²¹. [וגם בגדר השליח עצמו יש כמה דרגות, כידוע ²²: מנעשה השליח הוא כמעשה המשלח; יתירה מזה, גם כח העשי' של השליח הוא כמותו דהמשלח; ועוד יותר - כל כולו של השליח הוא כמותו דהמשלח; עד „כמותו (דהמשלח) ממש“ ²³]. (ב) אליעזר הי' בגדר שדכן, למצוא אשה ליצחק (לא כשליח לקידושין ²⁴), או אפילו שדכן לקדשה - שאע"פ שגם שדכן בכוחו לקדש ²⁵, אין זה אותו כח כמו שליח, שהוא „כמותו“ דהמשלח, מה שאין כן בנוגע לשדכן אין אומרים ²⁶ שדכן של אדם כמותו,

(20) משנה ברכות לד, ב. קידושין מא, ב.

וש"ג.

(21) ואף שענין השליחות שייך דוקא בישראל, „מה אתם בני ברית אף שלוחכם בני ברית“ (קידושין שם. וש"ג) - י"ל שקודם מ"ת הי' שייך שליחות גם באוה"ע ועי' אוה"ע (ובנדודי' - שליחות אברהם ע"י אליעזר), ובפרט שאליעזר הי' „זקן ביתו המושל בכל אשר לו“, „דולה ומשקה מתורת רבו“ (כדלקמן בפנים). ועוד ועיקר - שאליעזר הי' עבדו של אברהם, שהוא כגופו (וראה הערה 18).

(22) ראה לקח טוב (להר"י ענגיל) כלל א. וראה שו"ע אדה"ז או"ח סרס"ג סכ"ה בקו"א. וראה לקו"ש ח"ח ע' 323 ואילך. ח"ב ע' 148 ואילך. ח"כ ע' 303. סה"ש תש"ג ח"א ע' 133 ואילך. סה"ש תנש"א ח"א ע' 152.

(23) כ"ה הלשון בתשובות הריב"ש סרכ"ה. לקו"ת ויקרא א, ג.

(24) כדמשמע גם לפי מה שמסיים בתוס' כתובות שם ש„נראה דאסמכתא בעלמא היא כו' ולא איירי פשטי' דקרא בברכת אירוסין“ (וכן מפורש במס' כלה רבתי פ"א).

(25) ראה שו"ע אוה"ע שם ס"ד.

(26) וראה שו"ע שם, אפילו לא מינוהו שליח בהדיא אלא שגילה דעתו שהוא חפץ באשה פלונית וא"ל לשדכה לו והלך השדכן וקדשה לו בלא מינוי שליחות הרי זו מקודשת“.

(27) רש"י פרשתנו כד, לט, מב"ר שם פנ"ט,

ט. יל"ש הושע רמז יב.

(28) דענין הנישואין הוא ש„דבק באשתו והיו לבשר אחד“ (בראשית ב, כד), שדוגמתו בענין השליחות - „שלוחו של אדם כמותו (ממש)“.

(29) ולהעיר גם מטענת אברהם (לך לך טו, ב-ג): „מה תתן לי ואנכי הולך עירי וכן משק ביתי הוא דמשק אליעזר גו', הן לי לא נתתה וזע והנה בן ביתי יורש אותי“ (לא למעליותא).

(30) פרשתנו שם, ג"ד.

(31) שם, ב.

(32) יומא כה, ב.

דלכאורה, איך הי' יכול אברהם למסור „כל אשר לו” לאדם³⁹ שעליו יכול להיות ספק מה הוא יעשה בו?⁴⁰ מזה מוכח, שאליעזר הי' מסור לגמרי לאברהם (בהיותו עבדו), ולכן גם כאשר שלחו לעשות את השידוך עבור יצחק – הוא הי' (לא כשדכן, שהוא מציאות לעצמו, אלא) בבחינת שליח, שכל מציאותו היא מציאות המשלח. ולכן הי' אברהם יכול להשאיר ברשותו „כל אשר לו” בלי שום ספק בדבריו.⁴¹

ד. הביאור בזה יובן בהקדמת שאלה נוספת – „קלאָץ קשיא” – על זה ש„שטר מתנה כתב ליצחק על כל אשר לו, כדי שיקפצו לשלוח לו בתם”: אפילו בנוגע למצות הצדקה (וכיו"ב) הדין הוא⁴², ש„לעולם לא יקדיש אדם ולא יחרים כל נכסיו, והעושה כן עובר על דעת הכתוב, שהרי

של רבו לאחרים”³³, ו„עבד אברהם”³⁴, אשר „עבד מלך מלך”³⁵ וכו'. וגם בקיום דברי אברהם „ולקחת אשה לבני ליצחק” – קיים אליעזר הכל בדיוק כדברי אברהם. ויתירה מזה – אברהם השביעו על כך („שים נא ידך תחת ירכי ואשביעך גו”¹⁴), שמשום כך – ועוד טעמים – מסתבר לומר, שהוא הי' שליח (של אדם כמותו) לקדש את רבקה.

ויש לומר, שדבר זה (שאליעזר הי' שליח) מובן גם ממה שכתוב³⁶ „ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדוניו וילך וכל טוב אדוניו בידו”, כפי שהמפרשים מבארים³⁷, שאליעזר החזיק ברשותו („בידו”) „כל טוב אדוניו”, והי' יכול לעשות בזה כרצונו (ולא נזקק לנתינת רשות על כך), כפי שנאמר קודם לכן „המושל בכל אשר לו”.

[ואפילו לפי הפירוש (המובא ברש”י³⁸), ש„שטר מתנה כתב ליצחק על כל אשר לו, כדי שיקפצו לשלוח לו בתם” – הרי אברהם מסר את שטר המתנה לרשותו של אליעזר, באופן שיש לו הכח לקרעו וכיו”ב, כך ש„כל אשר לו” (של אברהם) הי' ברשות אליעזר].

33) שם. הובא בפרש”י לך לך טו, ב.

34) וכפי שפתח (כפתיחת דבר סגור) אליעזר את דבריו בבואו לבית רבקה – „עבד אברהם אנכי” (פרשתנו שם, לד).

35) תנחומא צו יג (הובא בפרש”י בהעלותך יב, ח). ספרי (הובא בפרש”י) דברים א, ז. ב”ר פט”ו, ג. – ובשבועות מז, ב: עבד מלך כמלך.

36) פרשתנו שם, יו”ד.

37) רמב”ן. ספורנו. חזקוני. ועוד.

38) עה”פ, מב”ר שם פנ”ט, יא (זו,

דיאתיקי”). וראה תו”ש עה”פ (אות עב). וש”נ.

39) ראה רא”ם כאן: לא יתכן לומר שנתן ממונו לרשותו של אליעזר (ומבאר שזהו הכרחו של רש”י לפרש שטר מתנה כתב ליצחק כו’).

40) ובפרט לפי הביאור (לעיל הערה 18), שאברהם שיחרר את אליעזר לשלוח לקחת אשה ליצחק, אשר עי”ז בכתו לעשות עם כל נכסיו אברהם כפי שיעלה ברצונו (משא”כ לפני זה כשנאמר „המושל בכל אשר לו” הי' עבדו, שהוא כגופו ומה שקנה עבד קנה רבו (פסחים פח, ב. קידושין כג, א)).

41) באגדת בראשית פמ”ה [מו] (ועד”ז הוא בתנחומא (באבער) ויצא ג): מהו המושל . . . שהשליטו על כל מה שיש לו, ואמר לו אפילו אתה מאבד מה שיש לי – וקח אשה לבני משם, מיד ויקח העבד עשרה וגו’. אבל גם זה הוא (לא איבוד סתם לטובתו וכיו”ב, כ”א) רק בשליחותו של אברהם – בכדי לקחת אשה ליצחק.

42) רמב”ם סוף הל’ ערכין ותרמים. וראה הל’ דעות פ”ה הי”ב. הל’ מתנות עניים פ”ו הה”ו ובכ”מ.

שכן גם בפנימיותם ובעבודתם הם היו (בכללות) דבר אחד והמשך אחד - „האבות הן הן המרכבה“⁵⁰; אבל עדיין צריך ביאור בפשטות הענינים ע"פ נגלה.

ה. ויש לומר הביאור בזה:

נישואי יצחק ורבקה - הנישואין (וההכנה לנישואין) הראשונים הכתובים בתורה - אינם רק נישואין פרטיים בין שני יחידים (יצחק ורבקה), אלא ענין הכי כללי: אלה היו הנישואין הראשונים בעם היהודי (לאחרי קיום מצות מילה)⁵¹, ויתירה מזו: ע"י הנישואין הללו נעשה („תולדות“ -) ההמשך של כלל ישראל. כלומר, נוסף על הנישואין הפרטיים בין יצחק לרבקה, מבטאים נישואיהם את הנישואין של כלל ישראל⁵² (הנישואין הללו הביאו את התולדות ואפשרו את המשך קיום עם ישראל, עד סוף כל הדורות).

ויש לומר, שלכן מסר אברהם על ענין זה „כל אשר לו“ ליצחק בנו, מפני שזו לא רק חתונה פרטית בין יצחק לרבקה, אלא נישואין של כלל ישראל. וממילא זה גם נוגע בכל ענינו של אברהם עצמו - בהיותו הראש של כלל ישראל (היהודי הראשון). משום כך הוא הכניס בזה את כל כחו - „כל אשר לו“. אילו ה"י מדובר באברהם בתור אב פרטי של יצחק, אז לא מתאים שיתן (במתנה) „כל אשר לו“ עבור חתונת בנו: רק חלק (ואפילו רוב) הוא נותן לו, וחלק נשאר לאברהם וכו'; אבל

הוא אומר⁴³ מכל אשר לו ולא כל אשר לו כו". איך יתכן אפוא שאברהם מסר „כל אשר לו“ ליצחק⁴⁴ (אפילו אם ה"י מוסר לו זאת כבר אז בירושה⁴⁵, גם אז לא ה"י הדבר מובן⁴⁶, עאכ"כ שזה ה"י „כדי שיקצו לשלוח לו בתם“, ובפרט שגם אם לא ה"י מוסר את „כל אשר לו“, אלא רק רוב, ה"י די בכך, בהיותו עשיר גדול ביותר, לגרום ש„יקצו לשלוח לו בתם“). ובפרט שאברהם ה"י אז בן ק"מ שנה, וחי אח"כ עוד כמה וכמה שנים (ל"ה שנה), וממילא ה"י זקוק לנכסים עבור עצמו ועבור בני ביתו כו' (ובפרט לאחר ש„ויוסף אברהם ויקח אשה גו' ותלד לו גו'“⁴⁷).

בפנימיות הענינים אפשר ה"י לבאר זאת ע"פ מה שנאמר⁴⁸ „יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק“, ואמרו חז"ל⁴⁹ קלסתר פניו של יצחק דומה לאברהם,

(43) בחוקתי כו, כח.

(44) ראה משכיל לדוד כאן, שההכרח לפרשי שנתן לו שטר מתנה - הוא, דאאפ"ל שאברהם „מסר כל אשר לו ביד העבד ונשאר ביתו ריקן“. (45) כדאיתא בפרד"א פט"ז (וראה רד"ל שם). משא"כ לשון רש"י הוא „שטר מתנה“.

(46) משא"כ מה שנאמר בסוף ימי חיי אברהם „ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק“ (פרשתנו כה, ה), שהוריש לבנו יצחק „כל אשר לו“ (וראה השק"ט בזה ברמב"ן ובמפרשי רש"י כאן ההוספה ב„ויתן אברהם גו'“ לגבי מש"ג כאן „ויתן לו את כל אשר לו“ בשטר מתנה. וע"פ המבואר לקמן בפנים, יש להוסיף ביאור בהפרש בין ב' הפסוקים, שבפסוק ראשון נתן לו „כל אשר לו“ בשטר מתנה בגלל הנישואין של יצחק ורבקה, ובפסוק שני נתן לו „כל אשר לו“ בתורת ירושה. ואכ"מ).

(47) פרשתנו כה, א ואילך.

(48) ר"פ תולדות.

(49) ב"מ פז, א. תנחומא תולדות ו. הובא

בפרשי ר"פ תולדות.

(50) ב"ר פמ"ז, ו. פפ"ב, ו.

(51) ראה ב"ר פ"ס, ה.

(52) ראה ענ"ד בלקו"ש ח"ל ע' 87.

בגדר שדכן (מציאות לעצמו), אלא בגדר שליח - כמותו דהמשלח (אברהם): כשם שנתנית „כל אשר לו” צריכה להיות מוחלטת, בלי שום פרט מחוץ לזה, כך מובן גם בנוגע לאליעזר (ובפרט שגם הוא הי' חלק מ„כל אשר לו”), שכל מציאותו (גם כפי שהוא הולך לעשות את השידוך ע”פ דעתו) תהי' כמותו דהמשלח, באופן שאין בזה מקום לשום מציאות אחרת (בדוגמת שדכן, שהוא מציאות לעצמו ואינו מציאותו דהמשלח).

ו. הביאור בזה בפנימיות הענינים: בלקוטי תורה בסופו (פ' ברכה⁵⁴) מבאר כ”ק אדמו”ר הזקן, שנישואי יצחק ורבקה הם ענין הכי כללי בתורה ובכל סדר ההשתלשלות, המשקף את כללות עבודת האדם - יחוד מ”ה (יצחק) וב”ן (רבקה), שזהו היחוד של הנשמה (מ”ה) והגוף (ב”ן) של כל יהודי. עד - שלימות היחוד והנישואין בין ישראל (כשהם נשמות בגופים) לקב”ה, ישראל וקוב”ה כולא חד⁵⁵, כפי שזה יהי' בגאולה האמיתית והשלימה (לאחר ההתחלה בזה, באירוסין, בשעת מתן תורה⁵⁶).

שבזה מתבטא כללות עבודת האדם בקיום התורה והמצוות בעולם הזה הגשמי - היחוד של מ”ה וב”ן: התידוש

מאחר שהנישואין הללו הם ענין הכי כללי, שמקיף את כל כלל ישראל - שזהו כל ענינו ומהותו של אברהם (כראש של כלל ישראל, היהודי הראשון) - אין מקום שיישאר חלק (אפילו פרט הכי קטן) של אברהם, באופן שהוא מובדל מזה ח”ו, לכן - נתן לו „כל אשר לו”, הוא נתן (ומסר) בזה את עצמו לגמרי⁵³, עם „כל אשר לו”.

ועוד: הנישואין באים דוקא בכחו של אברהם (אברהם הוליד את יצחק ומל את יצחק, ואח”כ - נעשה השידוך בפועל ע”י השליחות של אליעזר ע”י אברהם). לכן הי' צריך למסור בזה את „כל אשר לו”.

ועפ”ז יומתק לומר, שאליעזר לא הי'

53 וע”ד שהוא בצדקה, שההגבלה ש”לא יקדיש אדם ולא יחרים כל נכסיו”, הוא לא ב”מי שצריך לתקן נפשו עדיין, (דפשיטא שלא גרעה רפואת הנפש מרפואת הגוף, שאין כסף נחשב (ע”פ ל' הכתוב דה”ב ט, כ. ועד”ז במ”א י, כא), וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו כתיב” (איוב ב, ד) תניא אגה”ק סוס”י. וראה גם אגה”ת פ”ג (צג, א), שוה”ע הנוגע לנפשו שלמעלה מן הצדקה שהיא דין באמונו (ראה לקו”ש חכ”ז ע' 217 ואילך). ועד”ז י”ל בנוגע לנישואי יצחק ורבקה, שבהיותו ענין כללי הנוגע לכלל ישראל (ובמילא) נוגע בנפשו של אברהם, נתן על זה „כל אשר לו”.

54 בסוף ה”ביאור ע”פ (ברכה לג, ד) תורה צוה” - צו, סע”ג ואילך. וראה גם סה”מ תקס”ג ע' לו ואילך. תו”ח פרשתנו קלה, א ואילך. אוה”ת פרשתנו קכו, ב ואילך. סה”מ תר”ס ע' ל ואילך.

55 ראה זח”ג עג, א.

56 כמאחז”ל (שמו”ר ספ”ז) „העולם הזה אירוסין היו . . אבל לימות המשיח יהיו נישואין”.

(* ובנוגע לפרנסתו של אברהם בפועל (לאחרי שנתן ליצחק כל אשר לו - מובן שניזון מנכסי יצחק (בחייב כיבוד אב - נזכר בקשר לאברהם אביו ולאביו תרוח), או השתדל להשיג עוד נכסים (וראה נחלת יעקב כאן, שזוהי ההוספה בפסוק השני „ויתן אברהם גו” (כ”ל הערה 46) - מצד „הנכסים שקנה לאחר מלאך”).

תמימה⁶⁴, בחינת מ"ה, באופן ש"והיו לבשר אחד"⁶⁵ (מ"ה וב"ן), שיבנו בית בישראל בעולם הזה הגשמי, כאשר התכלית היא - להוליד "תולדות" כפשוטן (וגם, "תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים"⁶⁶), שמהם באים כל ישראל עד סוף כל הדורות.

ועפ"ז מובן, שהשליחות של אליעזר (השליחות הראשונה הכתובה בתורה) נתנה את הכח לפעול את העבודה של יהוד מ"ה וב"ן בעבודת השם, החל במתן תורה, ומשם זה נמשך בכל הזמנים ובכל המקומות, עד השלימות בזה בגאולה האמיתית והשלימה.

ויש לומר, שהשליחות הכללית של אליעזר מרומזת ג"כ במה שאמר⁶⁷, "עבד אברהם אנכי": ידוע⁶⁸, שמאברהם החלה ההכנה למתן תורה. וזהו הרמז ב"עבד אברהם אנכי" - שבהיותו "עבד אברהם אנכי" יש לאליעזר הכח לפעול את היחוד של מ"ה וב"ן (נישואי יצחק ורבקה) גם ועיקר כהכנה ל"תעבדון את האלקים על ההר הזה"⁶⁹ והגילוי של "אנכי (ה') אלקיך"⁷⁰ במ"ת.

ז. אבל עדיין צריך הסברה: ע"פ האמור (שהאריכות בתורה בענין

של מתן תורה מתבטא בזה, שאז נתבטלה הגזירה שהפרידה בין "עליונים" ל"תחתונים"⁵⁷ (רוחניות וגשמיות, מ"ה וב"ן), ואז ניתן הכח לחבר ולאחד גשמיות ורוחניות, שהגוף הגשמי⁵⁸ והדבר הגשמי ייעשה קדוש, עד לחפצא של קדושה⁵⁹. ושלימות יחוד זה (של מ"ה וב"ן), בתכלית השלימות והגילוי, יהי' בגאולה האמיתית והשלימה [ואדרבה: אז יהי' "נקבה תסובב גבר"⁶⁰, כדלקמן סעיף י].

ע"פ זה מבאר בלקו"ת, מדוע התורה מאריכה אודות שליחות אליעזר (עד ש"פרשה של אליעזר כפולה בתורה"⁶¹), שכן "זה הי' ענין שליחות דאליעזר, לברר ולהמשיך יחוד זה"⁶² של יצחק ורבקה (מ"ה וב"ן), זה הביא "להמשיך בחינת היחוד ממש, שהוא בחינת נישואין ופנימיות"⁶².

ובפשטות: רבקה היתה מצוי' בפרך ארם (בתוך ארץ) אצל בתואל הארמי ולבן הארמי (כשושנה בין החוחים⁶³), בחינת ב"ן. ושליחותו של אליעזר התבטאה בכך, שעליו להוציאה משם ולהביאה להיות אשה ליצחק (עולה

64 שם פס"ד, ג. פרשי תולדות כה, כו. כו, ב.

65 בראשית ב, כד.

66 פרשי" ר"פ נת. וראה ב"ר פ"ל, ו.

67 פרשתנו כד, לד.

68 ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 70 ואילך. וט"ו.

69 שמות ג, יב.

70 יתרו כ, ב. ואתחנן ה, ו.

71 ראה גם סה"ש ה'תשנ"ג ח"א ע' 130

ואילך.

57 נתחומא וארא טו. שמו"ר פ"ב, ג. ועוד.

58 ראה תניא פמ"ט (סט, סע"ב ואילך)

ובנו בחרת מכל עם ולשון הוא הגוף החומרי כו"ו, והרי, ובנו בחרת" הי' במ"ת (ראה שו"ע אדה"ז או"ח סי' ס"ד).

59 ראה בארוכה לקו"ש חט"ז ע' 212 ואילך.

וש"ב.

60 ירמי' לא, כא.

61 פרשי" פרשתנו כד, מב, מב"ר פ"ס, ת.

62 ל' הלקו"ת שם צו, ד.

63 שה"ש ב, ב. ב"ר פס"ג, ד.

שהמשלח מינהו לשליח, ושלוחו של אדם כמותו, עד כמותו ממש.

וזהו התוכן של יחוד מ"ה וב"ן: הנשמה (מ"ה) של יהודי מאוחדת בגלוי עם הקב"ה - „נשמה שנתת בי טהורה היא”⁷⁵, עד שהיא „חלק אלוקה ממעל”⁷⁶. השליחות של יהודי - ע"י שהקב"ה שלח למטה את נשמתו בגוף הגשמי, בעולם גשמי (ב"ן), „אתה בראתה אתה יצרתה אתה נפחתה”⁷⁵ - היא, שהוא יפעל את היחוד של מ"ה וב"ן, של נשמתו עם גופו הגשמי, שגם כפי שהנשמה נמצאת בגוף, שמצד עצמו ובגלוי זו מציאות ויש בפני עצמו (הענין הראשון בשליח), יאיר בו אור הנשמה, והגוף יתבטל לנשמה (עושים נפשם עיקר וגופם תפל”⁷⁷), עד שהגוף והנשמה יתאחדו, ע"י העבודה בקיום התורה והמצוות, שהם דוקא בדברים גשמיים, להמשיך ולגלות את אור הקדושה בגשמיות העולם, כך שבכל ענין שיהודי עושה, תהי' ניכרת ההתאחדות של נשמתו וגופו (מ"ה וב"ן) עם הקב"ה, „שלוחו של אדם (העליון)⁷⁸ כמותו”, עד „כמותו ממש” (הענין השני בשליח).

ולכן הי' אליעזר בגדר שליח דוקא כדי לפעול את נישואי יצחק ורבקה, שכן אצל שליח יש השלימות של יחוד מ"ה וב"ן, שהמציאות שלו נעשית כמותו דהמשלח (משא"כ שדכך).

נישואי יצחק ורבקה היא משום שנישואיהם מבטאים את הענין הכללי של יחוד מ"ה וב"ן) היתה צריכה להיות עיקר האריכות בעצם השידוך של יצחק ורבקה (שאליעזר פעל), ולא בשליחותו ובפעולתו של אליעזר, כהכנה ליחוד (מ"ה וב"ן); מדוע מאריכה התורה בשליחות עצמה - איך שאברהם השביעו וציווהו את כל הפרטים לאן יילך, וכיצד אליעזר קיים את שליחותו בפועל?

מזה גופא מובן, ששליחותו של אליעזר נוגעת לעצם הענין של יחוד מ"ה וב"ן שהוא פעל. ויש לומר אחד הביאורים בזה - ועפ"ז יובן הטעם (הפנימי) מדוע אליעזר הי' דוקא שליח (ולא שדכך) - שכן כדי לפעול את העבודה וההמשכה של יחוד מ"ה וב"ן, צריך להיות כך גם אצל האדם שפועל זאת, שיהי' מציאות בפני עצמו (ב"ן), ומציאות זו תתבטל ותתאחד עם המשלח (מ"ה). שזהו ענינו של שליח דוקא⁷²:

שליח מורכב משני ענינים הפוכים: (א) עליו להיות מציאות נפרדת מהמשלח, בר דעת בפני עצמו⁷³. (ב) עליו להיות בטל למשלח, להכיר שהוא שליח שלו, ולא לשנות מרצון ודעת המשלח. אם הוא משנה מדעת המשלח, הוא חדל להיות שליח⁷⁴. עד שהוא יודע שהוא הולך למלא את השליחות בכח זה

75) נוסח ברכות השחר. וראה לקו"ת האוניו עא, א ואילך. דרושים ליוהכ"פ סט, א. ובכ"מ.

76) איוב לא, ב. תניא רפ"ב.

77) ראה תניא פל"ב.

78) ראה לקו"ת ויקרא א, ג.

72) ראה גם סה"ש תשמ"ט ח"א ע' 62-60.

סה"ש תשנ"ג ס"ע 131 ואילך.

73) גיטין כג, א.

74) רמב"ם ה"ל שלוחין ושותפין פ"א ה"ב

ואילך. שו"ע חו"מ סי' קפב סי"ב ואילך.

הדרושים בלקו"ת על סדר הפרשיות של ספר שלם, ספר ויקרא. משא"כ לפני זה, יש דרושים רק על שתי פרשיות בספר שמות: פ' בשלח ופ' פקודי] - נתבאר ענין השליחות למעלה, שכל אחד מישראל הוא שלוחו של אדם העליון כמותו, שהקב"ה שלחו להיות נשמה למטה, בגוף, כדי שתפעל את שליחותה בעולם.

ויש לומר, שבזה שדבר זה נתבאר בהתחלת הלקו"ת, נרמז, שזו ההתחלה של עבודת האדם - הידיעה, שהוא שלוחו של אדם העליון; ובסיום הלקו"ת נתבאר אודות השלימות של העבודה: יחוד מ"ה וב"ן, כהכנה לנישואין לע"ל.

ט. עפ"ז יובן ענינו של משיח בתור שליח («שלה נא בידך תשלח»):

משיח הוא השליח, שעל ידו נפעלת שלימות ענין השליחות - יחוד מ"ה וב"ן [שהחל בשליחות אליעזר בנישואי יצחק ורבקה] - השליחות של הקב"ה להביא את הגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי שלימות היחוד של הנשמה והגוף, ישראל וקוב"ה כולא חד. וגם בעולם - שלימות הגילוי של אלקות בעוה"ז הגשמי, באופן שהעולם כולו נעשה דירה לו יתברך בתחתונים⁸⁰.

עפ"ז מובן מדוע יש במשיח עצמו (גם) הגדר של שליח, שמתבטא בחיבור ויחוד בין שני ענינים (יחוד מ"ה וב"ן): מציאות לעצמו, כביכול, של נשמה בגוף, בשר ודם, [כפס"ד הרמב"ם⁸¹, שמישח הוא „מלך מבית דוד, הוגה

ועפ"ז מובן ג"כ, מדוע נתן אברהם „כל אשר לו" למילוי שליחות זו (נישואי יצחק ורבקה) - שכן היחוד של מ"ה וב"ן - ששלימותו תהי' בגאולה האמיתית והשלימה - חובק את כל הענינים של כל סדר ההשתלשלות וכל התורה ומצוותי' וכו', כך שאין שום דבר חוץ ממנו. לכן נתן אברהם לפני כן „כל אשר לו", ובפרט שגם הכה לפעול את יחוד מ"ה וב"ן (כפי שנתגלה במ"ת) בא מאברהם.

ה. עפ"ז יש לומר ביאור על דבר פלא: הביאור בחסידות (בספרי היסוד של תושבע"פ של החסידות - תורה אור ולקוטי תורה) בפרשת אליעזר ונישואי יצחק ורבקה, אינו מופיע במקומו בתורה אור בפ' חיי שרה, אלא דוקא בלקוטי תורה ובסופו, בפ' ברכה [סוף הדרושים על חמשה חומשי תורה. ואח"כ באים הדרושים על שיר השירים - כענין בפ"ע מחמשה חומשי תורה]:

ויש לומר, שבזה גם מרמז שהשליחות של אליעזר לפעול את נישואי יצחק ורבקה - יחוד מ"ה וב"ן, ושלימותו בגאולה - היא השלימות והתכלית של כל עניני העבודה. לפיכך נתבאר ענין זה בסוף וסיום ושלימות של (תו"א ו)לקו"ת; ואח"כ באים לדרושים של שיר השירים, שתוכנו הוא - שלימות הנישואין והיחוד של ישראל (גם כנשמות בגופים) עם הקב"ה, השלימות של יחוד מ"ה וב"ן, כפי שזה יהי' בגאולה האמיתית והשלימה.

ולהוסיף, שבתחלת ספר לקוטי תורה, בפ' ויקרא⁸² [שממש מתחילים

80) ראה תנחומא נשא טו. שם בחוקתי ג.

במדב"ר פ"ג, ו. תניא רפ"ו.

81) הל' מלכים פ"א ה"ד.

79) שם.

„משה קיבל תורה מסיני ומסרה כו״, הוא קיבל את כל התורה, שהיא מקור כל ההשפעות, וממנה נמשך הכח על כל הענינים, כולל - הכח לגאולה (גם הגאולה העתידה);

ענינו של משיח הוא „גואל אחרון״ - שהוא בא בסוף העבודה (מלכות, סוף הספירות) בסוף זמן הגלות, אבל יש בזה מעלת המקבל, שע״י ביטולו הוא כולל בתוכו בפנימיות את כל ההשפעות מלמעלה, ואדרבה - אור המקבל מגיע ונובע מדרגה נעלית יותר מאור המשפיע, כפי שיתגלה בגאולה האמיתית והשלימה, ש„נקבה תסובב גבר״, מעלת הגוף של יהודי (לגבי נשמתו), שדוקא בו נמצא כח העצמות⁸⁵, ועד שלע״ל הנשמה ניוונית מן הגוף⁸⁶. ולכן דוקא משיח צדקנו יביא את הגאולה - הגאולה והשלימות של כל הענינים, גם של משה רבינו.

ויש לומר, שע״ז שמשה הצליח לפעול ש„שלח נא ביד תשלח״, ע״ז ש„גואל ראשון הוא גואל אחרון״ (כנ״ל סעיף ב), נפעל היחוד של שני הענינים והמעלות - אשר משיח מכיל בקירבו שני ענינים ומעלות: נוסף לזה שהוא

בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו כו״, ו„ילחום מלחמת ה״, דבר המוכיח שהוא נמצא בעולם שבו קיימים מנגדים, שמשום כך הוא צריך לנהל מלחמה - וינצח⁸²; ויחד עם זאת - שלוחו של אדם (העליון) כמותו ממש, שכן כדי לפעול את יחוד הנשמה והגוף בישראל (ע״י „יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה״⁸¹), ויחוד הרוחניות והגשמיות בעולם, צריכים להיות בו עצמו שני הענינים והתאחדותם יחדיו.

י. עפ״ז יובן התוכן של בקשת משה „שלח נא ביד תשלח״: בבקשה והצעה זו רצה משה לפעול - ופעל בפועל - את החיבור והתאחדות של „גואל ראשון״ (משה) ו„גואל אחרון״ (משיח):

משה⁸² מצ״ע ענינו (בעיקר) חכמה (תורה), כמ״ש⁸³, „זכרו תורת משה עבדי״, ו„משה קיבל תורה מסיני״. משיח מצד עצמו, ענינו (בעיקר) מלכות - „יעמוד מלך מבית דוד״⁸¹. ויש לומר, שזהו ע״ד החילוק בין מעלת המשפיע (חכמה, ראש הספירות) ומעלת המקבל (מלכות), ע״ד החילוק בין אור השמש (משפיע) ואור הלבנה (מקבל, מלכות, הקשור עם דוד מלכא משיחא⁸⁴):

ללבנה ״רה כה, א ובפרש״י, ״ועתיד להתחדש כמותה, וכנסת ישראל תחזור להתדבק בבעלה שהוא הקב״ה דוגמת הלבנה המתחדשת עם החמה, כמ״ש (תהלים פד, יא) שמש ומגן ה׳ כו״״ (רמ״א אר״ח סתכ״ו ס״ב).

85) ראה תניא אגה״ק ס״כ (קל, ריש ע״ב). סה״ש תורת שלום ע׳ 120 ואילך.

86) המשך וככה תרל״ו פצ״א-ב. וראה גם

סה״ש תו״ש ס״ע 127 ואילך. סה״מ קונטרסים ח״ב תיג, ב ובכ״מ.

82) כהמשך ל׳ הרמב״ם שם (בדפוס רומי ואמסטרדם, וכן בכת״י תימן): אם עשה והצליח ונצח כו״.

82*) בהבא להלן, ראה אוה״ת ויצא קיח, א. סה״מ תרע״ח ע׳ קמו.

83) מלאכי ג, כב. וראה שבת פט, א. שמו״ר פ״ל, ד. וש״נ.

84) כמודגש בזה שאומרים בנוסח קידוש לבנה „דוד מלך ישראל חי וקיים״, ש„נמשל

ש"את העולם נתן בלבם"⁸⁷, בכל יהודי משתקפים כל עניני העולם] - עבודתו כמשפיע (שמש); ועבודתו כמקבל (לבנה), שעי"ז געשה "להאיר על הארץ" באור חוזר (ע"ד מתלמידי יותר מכולם⁸⁸, וכיו"ב). ויש בזה מה שאין בזה.

ובפרטיות, אלה שני הענינים שצריכים להיות בשליח: (א) ביטול למשלה (על-דרך לבנה), (וב) מציאות בפני עצמו, בר דעת, שחושב ומבין בעצמו, באמצעות שכלו האישי, כיצד עליו למלא את שליחותו (ע"ד שמש) - "להאיר על הארץ".

ומזה שמש ומושיח עומדים בהתאחדות ("גואל ראשון הוא גואל אחרון"), נמשך מעין זה גם בעבודת כל יהודי, שבתור שליח יתאחדו בו שני הענינים.

[ויש לומר, שזה מרומז גם במלה "שמש", שיש לה שני פירושים: שמש - המאירה (משפיע), "להאיר על הארץ", ו"שמש", מלשון שימוש - הביטול של השליח, מצד זה ש"אני נבראתי לשמש את קוני", עד ש"אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני"⁸⁹].

וע"פ המדובר לעיל, שהכח על ענין השליחות בכלל נובע מהשליחות הראשונה שבתורה - השליחות ששלח

מלך, הוא (גם) רבי⁸⁷ (חכמה), וילמד תורה את כל העם כולו⁸⁸, כולל למשה רבינו והאבות כו"⁸⁹ [ועד"ז במשה - יש לו גם מעלת המלך⁹⁰, "ויהי בישראל מלך"⁹¹].

ויש לומר, שזה מרומז גם בכך ש"משיח" הוא בגימטריא "שליח" בתוספת עשר⁹² - שכן שלימות גילוי המשיח הוא עי"ז שהוא מבצע את עבודתו כשליח עם כל עשר כחות נפשו, מחכמה ועד מלכות.

יא. ע"פ הידוע, שכל יהודי יש בו מבחי' משה⁹³ ומבחי' משיח⁹⁴ - מזה מובן שבכל יהודי יש מעין שני הענינים הנ"ל:

כל יהודי הוא שליח של הקב"ה "לשמש את קונו". וכללות שליחותו מתבטאת - ב"להאיר על הארץ"⁹⁵, להאיר את העולם כולו באור הקדושה ובאור האלקי. ובוה יש בכללות שני אופנים, ע"ד "שני המאורות הגדולים", "מאור הגדול" ו"מאור הקטן"⁹⁶ [כידוע

(87) ראה סהמ"צ להצ"צ מצות מינוי מלך (דרמ"צ קה, א ואילך). ובכ"מ.

(88) ראה רמב"ם הל' תשובה ספ"ט. לקו"ת צו יז, א ואילך. ובכ"מ.

(89) ראה לקו"ת שם. ובכ"מ.

(90) רמב"ם הל' ביהב"ה פ"ו הי"א. ועוד (נסמן בלקו"ת ש"ח"ט ע' 170 הערה 54).

(91) ברכה לג, ה. וכפ"י חז"ל (מדרש תהלים בתחלתו. שמו"ר פמ"ח, ד. ועוד) שהובא ברמב"ן עה"פ.

(92) ראה בארוכה לקו"ש חכ"ט ע' 358 ואילך.

(93) תניא דפמ"ב.

(94) מאור עינים ס"פ פינחס.

(95) בראשית א, טו.

(96) שם, טז.

(97) קהלת ג, יא. וראה לקו"ת במדבר ה, ריש ע"ב.

(98) תענית ז, א.

(99) כ"ה גירסת הש"ס כת"י (אוסף כתבי-היד של תלמוד הבבלי, ירושלים תשכ"ד) במשנה וברייתא סוף קידושין. וכן הובא במלאכת שלמה למשנה שם. וראה גם יל"ש ירמ"י רמז רעו.

נבחרו להיות שלוחים של נשיא דורנו, שכל עבודתם בכל המעט-לעת כולו מוקדשת למילוי שליחותם בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, ובהבאת הגאולה.

ועאכו"כ כאשר השלוחים מכל קצוי תבל נאספים ביחד, ב"כינוס השלוחים העולמי", אשר כינוס, "לצדיקים הנאה להן והנאה לעולם"¹⁰⁰, מביא הדבר הנאה אמיתית - הנאה דקדושה - להם ולעולם, עולם גם מלשון העולם והסתרי¹⁰¹. ובפרט שזהו "כינוס השלוחים העולמי", שלוחים הנמצאים בכל קצווי העולם כולו, ועבודתם מתבטאת בביטול ההעלם וההסתור של העולם ובהפיכתו, עד שהוא נעשה דירה לו יתברך, באופן של יחוד מ"ה וב"ן, כהכנה לגאולה, כנ"ל.

יג. בזה גופא - שזה שייך לכינוס השלוחים בכל שנה ושנה - נתוסף החידוש בשנה זו במיוחד, בקשר לעבודת השליחות של "שלח נא ביד תשלח", השליחות של משיח צדקנו:

כמדובר לעיל (סעיף א), הודיע כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר סיימו כל עניני העבודה, ועומדים מוכנים, "עמדו הכן כולכם", לקבלת פני משיח צדקנו.

כפי שרואים זאת (כמדובר כמה פעמים) גם בכך, שבמאורעות העולם נתקיימו כמה סימנים על הגאולה, החל מהסימן (בילקוט שמעוני¹⁰²) ש"הגיע

אברהם את אליעזר לעשות את השידוך של יצחק ורבקה - מובן גם-כן, שכשם שבשליחות הראשונה נתן אברהם (המשלח) "כל אשר לו", הואיל וזה נוגע למילוי השליחות בשלימותה, שכל הפרטים והענינים יהיו חדורים בנקודה הכללית של יחוד מ"ה וב"ן (נישואי יצחק ורבקה), כך בכל שליחות ושליחות של יהודי "לשמש את קונו", הוא מקבל כביכול "כל אשר לו" מהמשלח (הקב"ה), עד הכח של עצמותו ומהותו יתברך (הכולל את "כל אשר לו") כדי לפעול את היחוד של נשמה וגוף של יהודי בעולם-הזה הגשמי. ובאופן, שכל הפרטים ופרטי פרטים בעבודתם של ישראל, נהיים חדורים בגלוי בנקודה האחת והיחידה והתכלית: הגילוי של משיח צדקנו (שלימות ענין השליחות, יחוד מ"ה וב"ן).

יב. בכל זה נתוסף בדורנו זה במיוחד - אשר בו נוסף חידוש בענין השליחות, שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו מינה כל אחד ואחד מהדור להיות השליח שלו בהפצת התורה והיהדות ובהפצת המעינות חוצה, עד להבאת הגאולה האמיתית והשלימה.

וכפי שרואים בפועל, שעכשיו נעשה קל יותר להסביר ליהודי - אפילו כזה שלפני זה לא היתה לו בגלוי שייכות לכך - שבנוסף לעבודתו האישית, מוטלת עליו גם האחריות להיות "שליח", להשפיע (ממעלותיו וידיעותיו כו') על אחרים, החל בבני ביתו, חבריו וידידיו, וכל מי שהוא יכול להגיע אליהם.

ותוספת מיוחדת בזה - בנוגע לאלה אשר זכו, שמתוך עם ישראל גופא הם

(100) משנה סנהדרין עא, סע"ב.

(101) ראה לקו"ת שלח לו, ד. ובכ"מ.

(102) ישע"י רמז תצט.

משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל.

והוא: ע"פ הידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל"¹⁰⁵, "א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"¹⁰⁶, וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, המשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את כל העבודה - הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח", השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא - לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש, כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות!

דבר זה הוא בהדגשה יתירה בשבת פרשת חיי שרה (שבו מתקיים כינוס השלוחים), שבה קראו אודות שליחות אברהם לאליעזר לנישואי יצחק ורבקה, שזה נותן כח על כל עניני השליחות, ובמיוחד - שלימות ענין השליחות של משיח צדקנו.

ונוסף לזה זהו שבת מברכים ראש חודש כסלו [ובשנה זו - שני ימים ראש חודש], חודש הגאולה, וחודש מתן תורה דפנימיות התורה¹⁰⁷, החודש השלישי בימי הגשמים [כנגד החודש השלישי בימי הקיץ¹⁰⁸ (חודש סיון) -

זמן גאולתכם", כפי שנראה בזה ש"מלכיות מתגרות זו בזו"¹⁰³, בפרט במדינות הערביים [כולל - מה שראו בימים אלו, שבמה שכונה "ועידת השלום", הם הודיעו שהם מוכנים לוותר על כל הענינים למען "שלום" כביכול, ובפועל נתגלה ש"לא דובים ולא יערי" ואכ"מ].

וכבר נתקיים הסימן של השנה שעברה - ה'תשנ"א ר"ת ה' תהא שנת נפלאות אראנו, ובהוספה בשנה זו - והולך ונמשך - ה' תהא שנת נפלאות בה, (ו)בתוכה - שזה (הנפלאות) נעשה המהות והתוכן והנשמה של השנה.

ורואים בפועל איך שנפעל ה"ילחום מלחמת ה'" וינצח בכמה וכמה ענינים - ודוקא מתוך מלחמה של שלום. ונצחון הוא גם מלשון נצחיות, קשור עם הגילוי של "נצח": נ' - גילוי שער הנו"ן, צ' - שנת הצדי"ק (כפי שבנ"י קראו לשנה זו) וח' - הגילוי של משיח צדקנו, הקשור במספר שמונה (שמונה נסיכי אדם¹⁰⁴).

מזה מובן, שמאחר שהשלוחים עומדים כבר מומן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, ומזמן לאחר אמצע עבודת השליחות, עד שכבר סיימו את השליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואעפ"כ עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלימה - צריך לומר, שעדיין נשאר

(105) פ"י הברטנורא למגילת רות.

(106) ראה שו"ת חת"ס חו"מ (ח"ו) בסופו (סצ"ח). וראה שד"ח פאת השדה מע' האל"ף כלל ע'. ועוד.

(107) ראה לקוטי לוי"צ אגרות ע' רה. רין.

(108) ראה ל"ת להאריז"ל פ' ויצא. ועוד.

(103) מדרש לקח טוב לך לך יד, א. וראה גם

ב"ר פמ"ב, ד.

(104) סוכה נב, ב.

החודש של מתן תורה הנגלית¹⁰⁷]. ולהוסיף, שגשמים קשורים גם הם לשליחותו של משיח – מלמטה למעלה (ע"ד לבנה), „ואד יעלה מן הארץ“¹⁰⁸, שדוקא „מן הארץ“ (ב"ן), נשמה בגוף, נעשה מהחומריות גשמיות, ומהגשמיות נעשה „אד“ (יסוד האוויר, היסוד הדק ביותר), שהוא „יעלה“ למעלה מעלה, עוד יותר למעלה מ„ורוח אלקים מרחפת על פני המים“, „זה רוחו של מלך המשיח“¹⁰⁹ – מאחר שנפעל התחי' בתור נשמתו דכ"ק מו"ח אדמו"ר בפועל ממש, כנשמה בגוף (ולא רק כפי שהוא „רוח... מרחפת על פני המים“).

יד. מזה באה ההוראה בפועל שיש להוציא בעומדנו עתה בהתחלה ובפתיחה של „כינסו השלוחים העולמי“:

לכל לראש – צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ושל כל יהודי מתבטאת בזה – שיקבלו את פני משיח צדקנו.

זאת אומרת: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה זו – כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו.

וכמודגש בנושא הכינסו – „כל ימי חיך להביא לימות המשיח“¹¹⁰; כל עניני העבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו – בכל פרטי ושעות היום)

צריכים להיות חדורים ב„להביא לימות המשיח“. לא רק „לרבות“ (כפי שכתוב בכמה מקומות), שהוא (השליח) עומד ומחכה שמשיח יבוא ואז הוא יטול חלק בזה ויהנה מזה וכו', אלא – „להביא“, הוא עושה כל התלוי בו כדי „להביא לימות המשיח“ לשון רבים, לא רק ההתחלה של יום אחד, אלא של ימות (לשון רבים) – ימות המשיח (לא רק כאשר המשיח הוא „בתזקת משיח“⁸¹, אלא כל ימות המשיח – גם השלימות של „משיח ודאי“⁸¹ וכו').

והכוונה בפשטות היא – שמכינסו השלוחים צריכות לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליה צריך להתכונן בעצמו ולהכיין את כל היהודים במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, ע"י שהוא מסביר את ענינו של משיח, כמבואר בתושב"כ ובתושבע"פ, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד – ע"י לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן של חכמה בינה ודעת.

והיות שזוהי העבודה בזמן הזה, הרי מובן שזה שייך לכל יהודי, בלי יוצא מן הכלל.

טו. ויהי רצון, שע"י שכל שליה ימלא את תפקידו בשלימות בכל עשר כחות הנפש, ובפרט שכל השלוחים יתאחדו ויכנסו בזה – יביאו תיכף ומיד ממש את (הגילויי ושלימות של) השליח העיקרי והאמיתי, יחד עם גילוי עשר הכוחות שלו – „שלח נא ביד תשלח“, השליח שבדורנו – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – וכפי שהי' בדור שלפניו, שכ"ק מו"ח אדמו"ר נתאחד עם אביו, אשר הוא הי' בנו יחידו, כך שיש את

109) בראשית ב, ו.

110) בראשית א, ב. ובב"ר פ"ב, ד. פ"ה, א.

111) ברכות פ"א מ"ה.

לעשות, „חוץ מצא“, חוץ מלהישאר עוד רגע ח"ו במצב של „צא“, מחוץ לשולחן אביהם, מבקשים ותובעים כביכול מהקב"ה: „שלח נא ביד תשלח" - בשנת ובתחלתה „יד תשלח" - והבא כבר את הגאולה האמיתית והשלימה!

ויחד עם השלימות בעבודת השליחות (בסיום לקו"ת פ' ברכה) יש מיד את שלימות הנישואין - שיר השירים - של ישראל וקוב"ה [ובפרט על-ידי שמקבלים גם את ההחלטה הטובה ללמוד את כל ספר תורה אור ולקוטי תורה כל חלקיהם עד סיומם. שע"י לימוד התורה בענינים אלו, ממהירים עוד יותר את ההמשכה בפועל].

עד לאופן שנקבה תסובב גבר, הקב"ה עצמו מודה כביכול לישראל, לכל יהודי ולכל היהודים, על עבודתם (אפילו אם לא היתה בתכלית השלימות),

והוא מוליך את כל ישראל לארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, ועוד והוא העיקר - תיכף ומיד ממש.

השלימות של כל „שבעה קני המנורה“, כל השבעה דורות.

ועוד ועיקר: מאחר שכבר סיימו את עבודת השליחות - בא כל שליח אל המשלח האמיתי, הקב"ה, ומודיע: עשיתי את שליחותי, ועכשיו הגיע הזמן שאתה, כביכול, תעשה את שליחותך [שגם הקב"ה הוא שליח („מגיד דבריו ליעקב גו"י"¹¹²)], וביחד עם עשר הספירות - הרי עצמותו ומהותו בעצמו, כביכול, הוא משיח צדקנו: „שלח נא ביד תשלח"¹¹³ - שלח לנו את משיח צדקנו בפועל ממש!

ואפילו אם עדיין יכול להיות ספק, שמא הקב"ה רוצה להחזיק את ישראל עוד רגע אחד בגלות, למען גדול הנחת רוח וההנאה שהעבודה בזמן הגלות מסבה לו - וזעק כל יהודי: „כל מה שיאמר לך הבעה"ב עשה חוץ מצא"¹¹⁴; כל מה שבעה"ב זה הקב"ה אומר צריך

(112) תהלים קמו, יט. וראה שמו"ר פ"ל, ט.

(113) להעיר מהשייכות לשנה זו - ד, „שלח נא

ביד תשלח" הוא ר"ת תשנ"ב.

(114) פסחים פו, ב.

הוספה

בשורת הגאולה

ה.

וזהו גם א' הטעמים להדפסת קונטרס עץ החיים בהוצאה מיוחדת וחלוקתו לכאור"א מאנשים נשים וטף בסיום וחותרם יום ההולדת כ"ף מרחשון (התחלת ערב שבת זה) . . כדי להדגיש שכל הדברים האלה נמשכים בתקפם ובשלימותם (וביתר שאת) ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ה"מנהל-פועל" דשיבת תומכי תמימים, ובפרט לאחר מלאות ארבעים שנה להסתלקותו, ש"קאי איניש אדעת' דרבי"י¹, ובמילא נשלמה כבר העבודה דדור השלישי (לאדנ"ע), דור הגאולה, "ביום השלישי יקימנו ונחי' לפניו"².

. . . ויה"ר שההוספה בלימוד והפצת תורת החסידות, ביחד עם ההוספה בלימוד נגלה דתורה, שכמה עניני נגלה דתורה נמצאו במאמר זה, והפצת התורה והיהדות, כולל ובמיוחד ע"י הקמת מוסדות חדשים, וביסוס וחיזוק והרחבת המוסדות הקיימים, בתי תורה, בתי תפלה (עבודה) ובתי גמילות-חסדים – ימהרו ויזרזו ויביאו תיכף את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יאמרו ליצחק דוקא "כי אתה אבינו"³ – "תולדות יצחק".

ובהדגשה יתירה מצד השייכות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – ששמו השני (סיום וחותרם שמו) יצחק, אשר, עוד בזמנו העיד שנשלמו כל עניני העבודה, גם "צחצוח הכפתורים"⁴, ולכן ציוה (ונתן כח) "עמדו הכן כולכם"⁵ לקבל פני משיח צדקנו, ועאכו"כ בימינו אלה.

ובפרט כשרואים המאורעות שבתקופה האחרונה בנוגע ל"תולדות ישמעאל" (שבסיום פרשתנו) – אשר, נוסף לכך שכללות הענין

(1) ע"ז ה, רע"ב.

(2) הושע ו, ב. וראה מצו"ד עה"פ.

(3) ישעי' סג, טז. שבת פט, ב.

(4) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(5) אג"ק שלו ח"ד ריש ע' רעט.

ד"מלכיות מתגרות זו בזו" הוא מסימני הגאולה, כמארו"ל⁶ "אם ראית מלכיות מתגרות זו בזו צפה לרגליו של משיח", ה"ז בהדגשה יתירה בנוגע ל"תולדות ישמעאל", כדאיתא בילקוט שמעוני⁷ "שנה שמלך המשיח נגלה בו . . מלך פרס מתגרה במלך ערבי . . כל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים" (כפי שרואים במוחש הבלבול דאוה"ע שלא יודעים מה לעשות, ומחפשים עצות שונות כו'), והקב"ה אומר לישראל "בני אל תתייראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם . . הגיע זמן גאולתכם", וממשיך, ש"מלך המשיח . . עומד על גג בית המקדש⁸ והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם" – כפי שהכריזו ומכריזים במיוחד לאחרונה.

(משיחות ש"פ חיי שרה, כ"ב מרחשון תנש"א)

6) ב"ר פמ"ב, ד. מדרש לקח טוב לך לך יד, א.

7) ישעי' רמז תצט.

8) להעיר מדיוק לשון המדרש "עומד על גג בית המקדש" – שגגין לא נתקדשו (פסחים פה, סע"ב. רמב"ם הל' ביהב"ח פ"ו ה"ז), דיש לומר, שבזה מרומז שההכרזה "ענוים הגיע זמן גאולתכם" באה מחוץ לארץ שלא נתקדשה בקדושת ארץ ישראל, בדוגמת החילוק שבין גג המקדש להתוך דהמקדש עצמו.

ו.

ויהי רצון, שכיון שבימינו אלה נשלמו כל מעשינו ועבודתינו בכל פרטי הענינים דמאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, ובאופן דשני חיי שרה שכולן שוין לטובה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר צחצחו את הכפתורים¹, ועומדים מוכנים² לקבל פני משיח צדקנו, ובפרט שלאחרי זה עברו עוד עשיריות שנים שבהם צעקו בני"י עד מתי (וואָס דאָס דאַרף דאָך אויך האָבן אַ שיעור), תבוא תיכף ומיד הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(ממאמר ויהיו חיי שרה תנש"א – ספר המאמרים מלוקט ח"ה ע' 60)

1) שיחת שמה"ת תרפ"ט.

2) ראה אגרות-קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ד ריש ע' רעט.

מח.

דער חידוש אין דער עבודת השליחות וואָס איז צוגעקומען במיוחד בזמן האחרון: לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה. . . אַ חידוש כללי ועיקרי וואָס איז ניט בלויז נאָך אַ פרט (אָדער אַ כלל) אין דער שליחות, נאָר אַן עיקר און אַן ענין כללי ביותר, ביז דעם ענין הכי כללי אין אידישקייט – הכנה לביאת משיח צדקנו – וואָס נעמט אַרום אַלע נקודות ופרטים פון דער עבודת השליחות.

ווי מ'האָט שוין גערעדט מערערע מאָל (ובפרט אין די לעצטע חדשים און וואָכן): לויט דער הודעה פון חז"ל¹ אַז ס'איז שוין „כלו כל הקיצין“, און די הודעה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אַז מ'האָט שוין אויך תשובה געטאָן, ביז אַז מ'האָט שוין פאַרענדיקט אַלע עניני עבודה (אפילו „צופוצן די קנעפּ"2), און מ'שטייט גרייט צו קבלת פני משיח צדקנו – איז איצטער די עבודה און שליחות: צו זיין גרייט בפועל צו מקבל זיין פני משיח צדקנו בפועל ממשי!

דערפון איז מובן, אַז אין דעם באַשטייט די מטרה פון דעם היינטיקן כינוס השלוחים העולמי: צו זיך צוזאַמענרעדן און אַרויסקומען מיט החלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, ווי צו אויספירן די שליחות מיוחדת פון דעם איצטיקן זמן: קבלת פני משיח צדקנו.

. . . מ'האָט גערעדט פריער, אַז כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו האָט מודיע געווען, אַז מ'האָט שוין פאַרענדיקט אַלע עניני העבודה, און מ'שטייט שוין גרייט, „עמדו הכן כולכם“, צו מקבל זיין פני משיח צדקנו.

ווי מ'זעט דאָס אויך (כמדובר כמ"פ) אין דעם וואָס אין די מאורעות העולם ווערן מקויים כמה סימנים אויף דער גאולה, אָנהויבנדיק פון דעם סימן (אין ילקוט שמעוני³) אַז „הגיע זמן גאולתכם“ פון דעם וואָס

(1) סנהדרין צו, ב.

(2) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(3) ישע'י רמז תצט.

„מלכיות מתגרות זו בזו“⁴, בפרט אין די מדינות הערביים.

. . . . און מ'זעט בפועל ווי עס איז געוואָרן און עס ווערט דער „ילחום מלחמת ה'“⁵ וינצח בכמה וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום. און נצחון איז אויך מלשון נצחיות, פאַרבונדן מיט דעם גילוי פון „נצח“: ג' – גילוי שער הנוֹן, צ' – שנת הצדי"ק (ווי אידן האָבן אָנגערופן דעם יאָר), און ח' – דער גילוי פון משיח צדקנו, וואָס איז פאַרבונדן מיט מספר שמונה (שמונה נסיכי אדם)⁶.

דערפון איז פאַרשטאַנדיק, אַז וויבאַלד די שלוחים האַלטן שוין פון לאַנג נאָך מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, און פון לאַנג נאָך אמצע עבודת השליחות, ביז אַז מ'האָט שוין מסיים געווען די שליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואעפ"כ איז די גאולה האמיתית והשלימה נאָך ניט געקומען בפועל ממש – דאַרף מען זאָגן אַז ס'איז נאָך געבליבן עפעס צו טאָן וואָס וועט ברענגען די גאולה בפועל.

און דאָס איז: ע"פ הידוע אַז „בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל“⁷, „א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו“⁸, וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, דער איינציגער שליח שבדורנו, דער איינציגער משיח שבדורנו, אַז מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט – איז פאַרשטאַנדיק אַז ס'הויבט זיך אָן מקויים ווערן דער „שלה נא ביד תשלח“⁹, די שליחות פון כ"ק מו"ח אדמו"ר. און דערפון איז מובן, אַז די איינציקע זאָך וואָס איז איצטער געבליבן אין דער עבודת השליחות, איז: צו מקבל זיין פני משיח צדקנו בפועל ממש, בכדי ער זאָל קענען מקיים זיין שליחותו בפועל

(4) מדרש לקח טוב לך לך יד, א. וראה גם ב"ר פמ"ב, ד.

(5) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.

(6) סוכה נב, ב.

(7) פ"י הברטנורא למגילת רות.

(8) ראה שו"ת חת"ס ח"מ (ח"ו) בסופו (סצ"ח). וראה שד"ח פאת השדה מע' האל"ף כלל ע'. ועוד.

(9) שמות ד, יג.

און אַרויסנעמען אַלע אידן פון גלות!

. . . דערפון האָט מען די הוראה בפועל וואָס מ'דאַרף אַרויסנעמען שטייענדיק איצטער באַ דער התחלה ופתיחה פון דעם "כינוס השלוחים העולמי":

לכל לראש – דאַרף מען אַרויסקומען מיט אַ הכרזה והודעה צו אַלע שלוחים, אַז די עבודת השליחות איצטער און פון יעדער אידן באַשטייט אין דעם – אַז מ'זאָל מקבל זיין פני משיח צדקנו.

דאָס הייסט: אַלע פרטים אין דער עבודת השליחות פון הפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, דאַרפן זיין דורכגענומען מיט דער נקודה – ווי דאָס פירט צו קבלת משיח צדקנו.

ווי אונטערשטראַכן אין דעם נושא הכינוס – "כל ימי חיך להביא לימות המשיח"¹⁰: אַלע עניני עבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו – בכל פרטי ושעות היום) דאַרפן זיין דורכגענומען מיט "להביא לימות המשיח", ניט בלויז "לרבות" (ווי עס שטייט בכ"מ), אַז ער (דער שליח) שטייט און וואַרט ביז משיח וועט קומען און דעמולט וועט ער אין דעם איינטייל נעמען און דערפון הנאה האָבן וכו', נאָר – "להביא", ער טוט כל התלוי בו צו ברענגען "לימות המשיח" לשון רבים, ניט בלויז די התחלה פון איין טאָג נאָר פון ימות (ל' רבים) – ימות המשיח (און ניט נאָר ווען משיח איז "בחזקת משיח"⁵, נאָר אַלע ימות המשיח – אויך די שלימות פון "משיח ודאי"⁵ וכו').

ובפשטות מיינט דאָס – אַז פון דעם כינוס השלוחים דאַרף מען קומען און להביא החלטות טובות ווי יעדער שליח דאַרף זיך אַליין צוגרייטן און צוגרייטן אַלע אידן במקומו ובעירו וכו' צו מקבל זיין פני משיח צדקנו, דורך דעם וואָס ער איז מסביר דעם ענין פון משיח כמבואר בתושב"כ ובתושבע"פ באופן המתקבל צו יעדערן לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד – דורך לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן

(10 ברכות פ"א מ"ה).

פון חכמה בינה ודעת.

און היות אז דאָס איז די עבודה פון דעם זמן, איז מובן אז דאָס איז שייך צו יעדער אידן אָן אויסנאָם כלל.

. . . ועוד ועיקר: וויבאלד אז מ'האָט שוין פאַרענדיקט די עבודת השליחות – קומט צוגיין יעדער שליח צו דעם משלח האמיתי, דער אויבערשטער, און איז מודיע: עשיתי את שליחותי, און איצטער איז געקומען די צייט אז דו כביכול זאָלסט טאָן דיין שליחות [וואָס אויך דער אויבערשטער איז אַ שליח ("מגיד דבריו ליעקב גו"י¹¹)], און צוזאַמען מיט די עשר ספירות – איז עצמות ומהות אַליין כביכול משיח צדקנו]:
"שלח נא ביד תשלח" – שיק אונז משיח צדקנו בפועל ממש!

און אפילו אויב עס קען נאָך זיין אַ ספק אז דער אויבערשטער וויל האַלטן אידן נאָך אַ רגע אין גלות צוליב דעם גודל הנחת רוח והנאה וואָס די עבודה אין גלות פאַרשאַפט אים – שרייט אַ איד: "כל מה שיאמר לך הבעה"ב עשה חוץ מצא"¹², אַלץ וואָס דער בעה"ב זה הקב"ה זאָגט דאַרף מען טאָן "חוץ מצא", צו בלייבן נאָך אַ רגע ח"ו במצב פון "צא" בחוץ פון שולחן אביהם, מען בעט און מען מאַנט כביכול באַ דעם אויבערשטן: "שלח נא ביד תשלח" – בשנת ובתחלתה "יד תשלח" און ברענג שוין די גאולה האמיתית והשלימה!

און צוזאַמען מיט שלימות בעבודת השליחות (בסיום לקו"ת פ' ברכה) האָט מען גלייך די שלימות הנישואין – שיר השירים – פון ישראל וקוב"ה [ובפרט דורך דעם וואָס מ'נעמט אָן אויך די החלטה טובה צו לערנען גאַנץ ספר תורה אור ולקוטי תורה כל חלקיהם עד סיומם. וואָס דורך לימוד התורה בענינים אלו, איז דאָס נאָכמער ממחר די המשכה בפועל].

(משיחות ש"פ חיי שרה, כ"ה מרחשוון, מבה"ח כסלו תשנ"ב)

(11) תהלים קמו, יט. וראה שמו"ר פ"ל, ט.

(12) פסחים פו, ב.

החידוש שנתוסף במיוחד בזמן האחרון בעבודת השליחות: **לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה** . . שזהו חידוש כללי ועיקרי, שאינו רק עוד פרט (או כלל) בשליחות, אלא הוא עיקר וענין כללי ביותר, ועד שהוא הענין הכי כללי בתורה – הכנה לביאת משיח צדקנו – שמקיף את כל הנקודות והפרטים של עבודת השליחות.

וכפי שכבר דובר פעמים רבות (ובפרט בחדשים והשבועות האחרונים): ע"פ הודעת חז"ל¹ שכבר „כלו כל הקיצין“, וההודעה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר עשו תשובה גם כן, עד שכבר סיימו את כל עניני העבודה (אפילו „לצחצח את הכפתורים“²), ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו – הרי העבודה והשליחות עכשיו היא: להיות מוכנים בפועל לקבלת פני משיח צדקנו **בפועל ממש!**

מזה מובן, שהמטרה של כינוס השלוחים העולמי הנוכחי מתבטאת בנקודה זו: להתדבר ביחד ולקבל החלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, כיצד לבצע את השליחות המיוחדת של הזמן שלנו: קבלת פני משיח צדקנו.

. . . כמדובר לעיל, הודיע כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר סיימו כל עניני העבודה, ועומדים מוכנים, „עמדו הכן כולכם“, לקבלת פני משיח צדקנו.

כפי שרואים זאת (כמדובר כמה פעמים) גם בכך, שבמאורעות העולם נתקיימו כמה סימנים על הגאולה, החל מהסימן (בילקוט שמעוני³) ש„הגיע זמן גאולתכם“, כפי שנראה בזה ש„מלכיות מתגרות זו בזו“⁴, בפרט במדינות הערביים.

. . . ורואים בפועל איך שנפעל ה„ילחום מלחמת ה“⁵ וינצח בכמה

וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום. ונצחון הוא גם מלשון נצחיות, קשור עם הגילוי של „נצח“: נ' – גילוי שער הנו"ן, צ' – שנת הצדי"ק (כפי שבנ"י קראו לשנה זו) וח' – הגילוי של משיח צדקנו, הקשור במספר שמונה (שמונה נסיכי אדם⁶).

מזה מובן, שמאחר שהשלוחים עומדים כבר מזמן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, ומזמן לאחר אמצע עבודת השליחות, עד שכבר סיימו את השליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואעפ"כ עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלימה – צריך לומר, שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל.

והוא: ע"פ הידוע ש„בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל⁷“, „א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"⁸, וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, המשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את כל העבודה – הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה„שלח נא ביד תשלח"⁹, השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא: **לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש**, כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות!

. . . מזה ישנה ההוראה בפועל שיש להסיק בעמדנו עתה בהתחלה ובפתיחה של „כינוס השלוחים העולמי“:

לכל לראש – צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ושל כאו"א מישראל מתבטאת בזה – שיקבלו את פני משיח צדקנו.

זאת אומרת: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה זו –

כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו.

וכמודגש בנושא הכינוס – „כל ימי חיך להביא לימות המשיח“: כל עניני העבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו – בכל פרטי ושעות היום) צריכים להיות חדורים ב„להביא לימות המשיח“. לא רק „לרבות“ (כפי שכתוב בכמה מקומות), שהוא (השליח) עומד ומחכה שמשיח יבוא ואז הוא יטול חלק בזה ויהנה מזה וכו', אלא – „להביא“, הוא עושה כל התלוי בו כדי להביא „לימות המשיח“ לשון רבים, לא רק ההתחלה של יום אחד, אלא של ימות (לשון רבים) – ימות המשיח (ולא רק כאשר המשיח הוא „בחזקת משיח“⁵, אלא כל ימות המשיח – גם השלימות של „משיח ודאי“⁵ וכו').

הכוונה בפשטות היא – שמכינוס השלוחים צריכים לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, ע"י שהוא מסביר את ענינו של משיח, כמבואר בתושב"כ ובתושבע"פ, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד – ע"י לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן של חכמה בינה ודעת.

והיות שזוהי העבודה בזמן הזה, הרי מובן שזה שייך לכאו"א מישראל, בלי יוצא מן הכלל.

. . . ועוד ועיקר: מאחר שכבר סיימו את עבודת השליחות – בא כל שליח אל המשלח האמיתי, הקב"ה, ומודיע: עשיתי את שליחותי, ועכשיו הגיע הזמן שאתה, כביכול, תעשה את שליחותך [שגם הקב"ה הוא שליח („מגיד דבריו ליעקב גו"¹¹)], וביחד עם עשר הספירות – הרי עצמותו ומהותו בעצמו, כביכול, הוא משיח צדקנו]: „שלח נא ביד תשלח“ – שלח לנו את משיח צדקנו בפועל ממש!

ואפילו אם עדיין יכול להיות ספק, שמא הקב"ה רוצה להחזיק את ישראל עוד רגע אחד בגלות, למען גודל הנחת רוח וההנאה שהעבודה

הוספה / בשורת הגאולה

בזמן הגלות מסבה לו – זועק יהודי: „כל מה שיאמר לך הבעה"ב עשה חוץ מצא"12, כל מה שבעה"ב זה הקב"ה אומר צריך לעשות, „חוץ מצא", חוץ מלהישאר עוד רגע ח"ו במצב של „צא", מחוץ לשולחן אביהם, מבקשים ותובעים כביכול מהקב"ה: „שלח נא ביד תשלח" – בשנת **ובתחלתה** „יד תשלח" – והבא **כבר** את הגאולה האמיתית והשלימה!

ויחד עם השלימות בעבודת השליחות (בסיום לקו"ת פ' ברכה) יש מיד את שלימות הנישואין – שיר השירים – של ישראל וקוב"ה [ובפרט עלידי שמקבלים גם את ההחלטה הטובה ללמוד את כל ספר תורה אור ולקוטי תורה כל חלקיהם עד סיומם. שע"י לימוד התורה בענינים אלו, ממהרים עוד יותר את ההמשכה בפועל].

לעילוי נשמת

הרב התמים יוסף ע"ה קריימן
בן - יבלחט"א - הרה"ת ר' נחמן בער שיחי' קריימן
נקטף בדמי ימיו, בן כ"ג שנה,
ביום ועש"ק, כ"ח מ"ח ה'תשע"א
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י

אנ"ש דלאס-אנדזשעלעס, קאליפארניע שיחיו

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:

<http://www.torah4blind.org>

TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095